

Arrest

nr. 70 129 van 18 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die respectievelijk verklaren van Servische en Macedonische nationaliteit te zijn, op 29 september 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. PIROTTE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Bosniak afkomstig uit Novi Pazar (Servië) en bent u Servisch staatsburger. Sinds 1999 echter woont u met uw vader in Macedonië. In 2006 huwde u er officieel met M. L. (...) (O.V. 6.807.096), een etnisch Albanese met de Macedonische nationaliteit. U werkte de laatste twee jaar voor uw vertrek met uw oom als houthakker in de bossen. Jullie verdienen

goed, hadden goed materiaal en goede paarden en daarom wekte u nogal wat jaloezie op. Vanaf februari 2011 ontving u bedreigingen van onbekende Macedoniërs. Ze maanden u aan te stoppen met werken en het land te verlaten. Op 10 februari 2011 vielen 3 of 4 gemaskerde personen uw woning binnen. U was op dat moment in de bossen aan het werk. Ze verplaatsten alle meubelen en gaven uw echtgenote een klap in haar gezicht. Ze zeiden uw echtgenote dat als jullie niet zouden weggaan, de problemen alleen maar erger zouden worden. U gaf dit incident aan bij de vreemdelingenpolitie in Ohrid (Macedonië), maar zonder veel gevolg. De inspecteur stelde een proces-verbaal op, maar u vermoedt dat er helemaal geen onderzoek is gevoerd. In de maanden die hierop volgden werd u voortdurend telefonisch bedreigd. U kreeg meermaals per week op uw gsm een telefoontje van onbekenden die u aanmaanden het land te verlaten. Daarbij bedreigden ze ook uw familie. Men bedreigde u ook persoonlijk op straat en op weg naar uw werk. U durfde amper nog buiten te komen. U verklaarde aan deze gebeurtenissen een trauma over gehouden te hebben, waarvoor u in Macedonië een huisarts en tweemaal een psychiater bezocht, die u medicatie voorschreven. Daarnaast is een drietal jaar geleden een tumor in uw hoofd vastgesteld, waarvoor u in Macedonië in behandeling was. Uw echtgenote voegde nog toe dat zij als etnisch Albanese regelmatig geplaagd werd door de Macedonische bevolking die haar zei dat zij als Albanese geen rechten had in Macedonië. Na verloop van tijd besefte u dat u in Macedonië geen leven had en besloot u het land te verlaten. U trok naar uw oom in Lubosh, nabij Skopje (Macedonië), alwaar u bijna twee weken verbleef. Van daaruit vertrok u met uw gezin naar België. Jullie reisden op 30 april 2011 legaal, met de bus, rechtsreeks van Skopje naar Brussel, waar jullie 's avonds laat op 1 mei 2011 aankwamen. Op 3 mei 2011 vroegen jullie asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U wenst niet naar Macedonië terug te keren daar u vreest voor een hernieuwing van uw problemen.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Servische identiteitskaart, uitgereikt op 5 augustus 2004 te Novi Pazar; uw Servisch paspoort, uitgereikt op 25 februari 2010 te Novi Pazar; uw geboorteakte, uitgereikt op 26 oktober 2010 te Novi Pazar; uw Servisch nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 17 februari 2010 te Novi Pazar; uw internationale geboorteakte, uitgereikt op 7 april 2006 te Novi Pazar; uw Macedonische vreemdelingenidentiteitskaart, uitgereikt op 2 juli 2010 te Ohrid; uw Macedonisch rijbewijs, uitgereikt op 12 januari 2009 te Ohrid; het Macedonisch paspoort van uw echtgenote, uitgereikt op 19 februari 2010 te Ohrid; de Macedonische paspoorten van uw kinderen A. (...) en E. (...), uitgereikt op 19 februari 2010 te Ohrid; een kopie van de Macedonische identiteitskaart van uw echtgenote, uitgereikt op 8 april 2011 te Ohrid; de geboorteakte van uw echtgenote, uitgereikt op 2 februari 2007 te Ohrid; de geboorteakte van uw zoon E. (...), uitgereikt op 13 november 2006 te Ohrid; de geboorteakte van uw dochter Amra, uitgereikt op 17 augustus 2009 te Ohrid; het middelbare schooldiploma van uw echtgenote; uw huwelijksakte, uitgereikt op 21 april 2006 te Ohrid; een attest d.d. 20 april 2011 afgeleverd door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Novi Pazar waaruit blijkt dat er tegen u geen gerechtelijke procedure hangende is; een attest d.d. 20 april 2011 afgeleverd door de politie van Novi Pazar ter bevestiging dat u nooit veroordeeld bent; een attest d.d. 7 april 2006 waaruit blijkt dat u op dat ogenblik in Servië niet gehuwd was; uw tijdelijke Macedonische werkvergunning; uw Macedonisch arbeidsboekje; een kopie van een document waaruit blijkt dat uw schoonvader de kinderen ten laste nam; uw Macedonisch gezondheidsboekje; de Macedonische gezondheidsboekjes van uw kinderen A. (...) en E. (...); bustickets van uw reis per bus naar Brussel vanuit Skopje op 30 april 2011; uw diploma; uw kappersdiploma, uitgereikt op 13 juni 2003 te Ohrid; een aantal Belgische medische attesten waaruit uw afspraken met dokter Lasa blijken en de resultaten van de door u ondergane cerebrale scan.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Voor wat Macedonië betreft, waar u sinds 1999 tot aan uw vertrek naar België in april 2011 permanent verbleef en over een vreemdelingenidentiteitskaart beschikte, dient vooreerst vastgesteld te worden dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan de door u uiteengezette rechtstreekse aanleiding voor uw vlucht, met name de aanhoudende bedreigingen door onbekenden die eisten dat u het land zou verlaten. Er zijn in verband met deze bedreigingen immers menige fundamentele contradicties waar te nemen tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote. Zo verklaarde u dat uw problemen in Macedonië gestart zijn op 10 februari 2011. Gemaskerde onbekenden vielen uw woning binnen en sloegen uw echtgenote. Nadien kregen jullie gemiddeld twee tot drie keer per week – soms zelfs meer – telefonische bedreigingen, steeds op de gsm daar u over geen vaste lijn beschikte. (CGVS, p. 10-11, 13). Uw echtgenote van haar zijde verklaarde echter dat de problemen voor jullie startten rond Nieuwjaar 2011 en dat jullie in de periode voorafgaand aan 10 februari 2011 de meeste

bedreigingen kenden. Uw echtgenote verklaarde tevens dat jullie belagers bij de inval op 10 februari 2011 niet gemaskerd waren en dat jullie na 10 februari 2011 nog ongeveer elke twee tot drie weken één dreigetelefoon kregen. Uw echtgenote stelde verder dat zij tevens meermaals bedreigd werd op de vaste telefoonlijn (CGVS echtgenote, p. 3, 5, 6). Daar waar u verder verklaarde dat enkel u gevisieerd werd, stelde uw echtgenote dat ook uw oom en vader bedreigd zijn geweest in Macedonië (CGVS, p. 14; CGVS echtgenote, p. 7). Voorts legde uw echtgenote nog uit dat u een week voor jullie vertrek door onbekenden in het been gesneden werd met een kettingzaag (CGVS echtgenote, p. 4-5). Uzelf rept hierover evenwel met geen woord, ook niet toen u de expliciete vraag gesteld werd of de onbekenden ooit fysiek geweld tegen u hadden gebruikt (CGVS, p. 15). Met deze vaststelling geconfronteerd, repliceerde uw echtgenote dat u zich op de dag van uw gehoor niet zo goed voelde en u het misschien niet noodzakelijk vond het te melden (CGVS echtgenote, p. 5). Deze uitleg is maar weinig afdoende aangezien er expliciet gepeild werd naar het gebruik van fysiek geweld tegenover u en u aldus zeer duidelijk de kans kreeg dergelijk voorval te vermelden (CGVS, p. 15). U gaf zelf ook aan dat u zich niet zo goed voelde (CGVS, p. 1-2), maar uit niets in uw gehoor ten overstaan van het Commissariaat-generaal blijkt dat u uiteindelijk niet volledig of correct op de gestelde vragen kon antwoorden. Ten slotte zijn ook uw verklaringen en die van uw echtgenote betreffende het optreden van de politie zeer moeilijk met elkaar te verzoenen. Zo verklaarde u uitdrukkelijk dat u van de politie een afschrift van uw proces-verbaal verkreeg nadat u ondervraagd werd over de feiten en dat naar uw mening de politie geen onderzoek heeft gevoerd naar aanleiding van uw klacht omdat u niet veel resultaat zag (CGVS, p. 11, 15-16). Uw echtgenote verklaarde echter dat jullie geen afschrift van het proces-verbaal verkregen van de politie en dat de politie weldegelijk een onderzoek voerde in jullie zaak (CGVS echtgenote, p. 4). Bovenstaande veelvuldige tegenstrijdigheden betreffende de kern van uw asielrelaas doen besluiten dat er niet het minste geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen waarvan u en uw gezin in Macedonië het slachtoffer zouden zijn geworden. In het verlengde hiervan kan er evenmin enig geloof gehecht worden aan uw bewering tengevolge deze bedreigingen trauma's opgelopen te hebben (CGVS, p. 14-15).

Uw echtgenote bracht verder nog aan door de Macedonische bevolking ondermeer op straat en in de winkel geplaagd te zijn wegens haar Albanese origine. Zo werd haar door burgers gezegd dat zij als Albanese geen rechten heeft in Macedonië (CGVS echtgenote, p. 7). Dergelijke verbale provocaties zijn evenwel onvoldoende zwaarwichtig om zondermeer gelijkgesteld te kunnen worden met een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw vertrek uit Macedonië was ten slotte mede ingegeven door uw medische problemen. Zo werd in Macedonië drie jaar geleden een tumor/kanker bij u geconstateerd en kent u zenuwproblemen (CGVS, p. 16). In Macedonië onderging u enkele onderzoeken en kreeg u medicatie voorgeschreven. U bracht dan ook geen overtuigende elementen aan waarom u zich voor uw medische problemen niet verder tot de in Macedonië aanwezige medische dienstverlening zou kunnen richten. Er kan ter zake nog opgemerkt worden dat uw medische problemen op zich geen verband houden met één van de criteria bepaald onder artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van voornoemde Vreemdelingenwet. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Voor wat Servië betreft, het land waarvan u het staatsburgerschap bezit en waar u tot 1999 verbleef, heeft u evenzeer geen elementen aangebracht die erop zouden kunnen wijzen dat u er niet zou kunnen terugkeren wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U stelde uitdrukkelijk dat u in het verleden nooit problemen heeft gekend in Servië (CGVS, p. 16). Het argument van uw echtgenote waarom jullie, om jullie beweerdde problemen in Macedonië te vermijden, niet naar Servië konden, met name omdat jullie er hetzelfde zou kunnen overkomen (CGVS echtgenote, p.7), is louter hypothetisch van aard en geenszins gestoeld op enig concreet gegeven, temeer daar uw echtgenote nog nooit in Servië is geweest (CGVS echtgenote, p. 7). Het feit dat uw moeder in Servië over geen eigen woning beschikt (CGVS echtgenote, p. 7), is een zuiver socio-economisch probleem en ressorteert als dusdanig geenszins onder de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch onder de criteria zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in bijlage aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De identiteitskaarten van uzelf en uw echtgenote, de geboorteaktes en paspoorten van uzelf en uw gezinsleden, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, uw arbeidsboekje, uw werkvergunning, het attest ter bevestiging dat u niet gehuwd was in Servië, het attest inzake tenlasteneming van uw kinderen, en de bustickets bevatten louter persoonsgegevens alsook gegevens inzake uw administratieve situatie in Macedonië en jullie reisweg. Geen van deze gegevens wordt in deze beslissing in twijfel getrokken. Uw diploma's en het diploma van uw echtgenote tonen jullie scholingsgraad aan, maar ook niets meer dan dat. De attesten d.d. 20 april 2011 tonen aan dat er in Servië geen gerechtelijke procedures tegen u hangende zijn en dat u nooit veroordeeld bent, maar hebben verder geen uitstaans met uw asielaanvraag. De gezondheidsboekjes van uzelf en uw kinderen tonen aan dat u toegang had tot de Macedonische gezondheidszorg en werpen geenszins een ander licht op de conclusie dat u niet heeft aangetoond voor verdere behandeling van uw medische problemen geen beroep te kunnen doen op de Macedonische gezondheidsinstellingen. De Belgische medische attesten wijzigen niets aan de bevinding dat uw medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald onder artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenote van eerste verzoekende partij, zijnde tweede verzoekende partij, verwijst integraal naar de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft zich steunt op dezelfde asielmotieven als deze van haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat als een enig middel beschouwd kan worden, beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Zij gaan hiertoe in op de motieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De middelen die door verzoekende partijen worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De

ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongelooftwaardige verklaringen.

2.2.3. Verzoekende partijen wijzen er in hun verzoekschrift vooreerst op dat zij zonder raadsman op het verhoor verschenen zijn zodat het niet duidelijk is in welke omstandigheden dit interview plaatsvond. Daarenboven gaf eerste verzoekende partij vanaf het begin aan zich niet goed te voelen en liever niet verhoord te worden. Zij voegde eraan toe om toch te proberen indien dit nodig was, waarop verwerende partij besliste om het interview verder te zetten. Eerste verzoekende partij lijdt evenwel niet alleen aan post-traumatisch stresssyndroom, maar heeft tevens een tumor zodat zij wel degelijk ernstig ziek is. Zij kon een briefje voorleggen waarop stond dat zij op 20 juni en 7 juli 2011 een afspraak had en tabletten moest innemen. Overigens diende zij drie dagen voor het interview een hersenscan te ondergaan. Verzoekende partijen zijn dan ook van mening dat een voorzichtige dossierbehandelaar had geopteerd om het interview uit te stellen.

De Raad kan evenwel niet akkoord gaan met het betoog als zouden de interviews niet naar behoren zijn afgenomen. Uit het administratief dossier blijkt dat beide verzoekende partijen correct werden opgeroepen en aldus op de hoogte waren van onder meer het volgende feit: *“U kan u op de dag van dit gehoor laten bijstaan door een advocaat en/of vertrouwenspersoon”* (administratief dossier, stukken 8 en 9, oproeping gehoor). Het komt aan elke asielzoeker toe om zijn eigen verdediging te organiseren en aldus, indien gewenst, een advocaat in te schakelen. Verzoekende partijen tonen overigens nergens aan op welke manier zij zouden zijn benadeeld doordat zij zonder advocaat werden verhoord. Tevens wenst de Raad erop te wijzen dat, indien hun raadsman dit nodig achtte, er na het interview schriftelijke opmerkingen konden worden overgemaakt aan de commissaris-generaal. Verder illustreert het verhoorverslag van zowel eerste verzoekende partij als tweede verzoekende partij dat zij bij aanvang van het interview terdege werden geïnformeerd over de rol van de tolk, de advocaat, zichzelf en het verloop van het verhoor en dat zij wisten dat zij eventuele problemen met de tolk dienden te melden (administratief dossier, stukken 4 en 7). De Raad concludeert derhalve dat geenszins werd aangetoond dat de afwezigheid van hun raadsman tijdens het verhoor bij verwerende partij de belangen van verzoekende partijen zou hebben geschaad.

Daarnaast stelt de Raad vast dat, hoewel eerste verzoekende partij inderdaad te kennen gaf dat zij zich niet al te best voelde, zij bij aanvang van het interview op een heldere en eenduidige manier weergaf welke problemen zij ondervond ten gevolge van haar tumor, waarop de dossierbehandelaar oordeelde *“tot nu toe heb ik het gevoel dat het gehoor goed gaat, we gaan er aan beginnen en zien hoe het loopt”* (administratief dossier, stuk 4, CGVS verhoor 11/07/2011, p. 2). Na 40 minuten kreeg zij een glas water en nog eens 45 minuten later werd er even gepauzeerd. Toen eerste verzoekende partij in de tweede helft van het interview verklaarde dat zij het moeilijk kreeg, stelde de dossierbehandelaar haar gerust door mee te delen dat het verhoor bijna was afgelopen, hetgeen inderdaad kort nadien het geval was. Eerste verzoekende partij bevestigde op het einde van het verhoor dat zij alle vragen had begrepen en de tolk goed had verstaan. Op de vraag of zij iets wilde toevoegen, beperkte zij zich tot het aanklaarten van het lot van haar vrouw en kinderen, zonder melding te maken van het feit dat haar toestand haar zou hebben verhinderd om coherente, waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen. Het verweer als zou het interview niet op een correcte manier zijn verlopen, kan aldus geen enkele weerklank vinden.

2.2.4. Vervolgens stelt de Raad vast dat eerste verzoekende partij de Servische nationaliteit bezit, daar waar tweede verzoekende partij de Macedonische nationaliteit bezit. Vermits het referentieland voor een asielaanvraag telkens het land betreft waarvan de asielzoeker de nationaliteit draagt, dient de vrees van eerste verzoekende partij aldus beoordeeld te worden ten aanzien van Servië en de vrees van tweede verzoekende partij ten aanzien van Macedonië.

2.2.5. Wat betreft eerste verzoekende partij beoordeelde verwerende partij de vrees ten aanzien van Servië als volgt:

“Voor wat Servië betreft, het land waarvan u het staatsburgerschap bezit en waar u tot 1999 verbleef, heeft u evenzeer geen elementen aangebracht die erop zouden kunnen wijzen dat u er niet zou kunnen terugkeren wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U stelde uitdrukkelijk dat u in het verleden nooit problemen heeft gekend in Servië (CGVS, p. 16). Het argument van uw echtgenote waarom jullie, om jullie beweerdde problemen in Macedonië te vermijden, niet naar Servië konden, met name omdat jullie er hetzelfde zou kunnen overkomen (CGVS echtgenote, p.7), is louter hypothetisch van aard en geenszins gestoeld op enig concreet gegeven, temeer daar uw echtgenote nog nooit in Servië is geweest (CGVS echtgenote, p. 7). Het feit dat uw moeder in Servië over geen eigen woning beschikt (CGVS echtgenote, p. 7), is een zuiver socio-economisch probleem en ressorteert als dusdanig

geenszins onder de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch onder de criteria zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Eerste verzoekende partij onderneemt in haar verzoekschrift geen enkele poging om deze motivering te ontkrachten, maar laat deze integendeel volstrekt ongemoeid zodat zij als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.2.6. Wat betreft tweede verzoekende partij stelt de Raad vast dat zij haar vrees ten aanzien van Macedonië als volgt omschreef: *“De Macedoniërs waren jaloers omdat hij [haar man] als Serviër in Macedonië werkte. Wij kregen dreigtelefoons dat mijn man moest stoppen met dat werk en op 10/02/2011 zijn ze met drie mannen binnengevallen. Een van de mannen sloeg me terwijl hij zei dat mijn man niet in Macedonië hoorde als Serviër en dat ik als Albanese naar Albanië moest. Zoniet, zouden ze ons vermoorden. We zijn meerdere keren naar de politie gestapt met die dreigementen, maar de politie heeft er nooit iets aan gedaan.”* (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, onderdeel 3, vraag 5, p. 3).

Verwerende partij kwam echter na analyse van het administratief dossier tot de conclusie dat de verklaringen van verzoekende partijen omtrent deze moeilijkheden in Macedonië niet in het minst met elkaar strookten:

“Zo verklaarde u dat uw problemen in Macedonië gestart zijn op 10 februari 2011. Gemaskerde onbekenden vielen uw woning binnen en sloegen uw echtgenote. Nadien kregen jullie gemiddeld twee tot drie keer per week – soms zelfs meer – telefonische bedreigingen, steeds op de gsm daar u over geen vaste lijn beschikte. (CGVS, p. 10-11, 13). Uw echtgenote van haar zijde verklaarde echter dat de problemen voor jullie startten rond Nieuwjaar 2011 en dat jullie in de periode voorafgaand aan 10 februari 2011 de meeste bedreigingen kenden. Uw echtgenote verklaarde tevens dat jullie belagers bij de inval op 10 februari 2011 niet gemaskerd waren en dat jullie na 10 februari 2011 nog ongeveer elke twee tot drie weken één dreigetelefoon kregen. Uw echtgenote stelde verder dat zij tevens meermaals bedreigd werd op de vaste telefoonlijn (CGVS echtgenote, p. 3, 5, 6). Daar waar u verder verklaarde dat enkel u gevisieerd werd, stelde uw echtgenote dat ook uw oom en vader bedreigd zijn geweest in Macedonië (CGVS, p. 14; CGVS echtgenote, p. 7). Voorts legde uw echtgenote nog uit dat u een week voor jullie vertrek door onbekenden in het been gesneden werd met een kettingzaag (CGVS echtgenote, p. 4-5). Uzelf rept hierover evenwel met geen woord, ook niet toen u de expliciete vraag gesteld werd of de onbekenden ooit fysiek geweld tegen u hadden gebruikt (CGVS, p. 15). Met deze vaststelling geconfronteerd, repliceerde uw echtgenote dat u zich op de dag van uw gehoor niet zo goed voelde en u het misschien niet noodzakelijk vond het te melden (CGVS echtgenote, p. 5). Deze uitleg is maar weinig afdoende aangezien er expliciet gepeild werd naar het gebruik van fysiek geweld tegenover u en u aldus zeer duidelijk de kans kreeg dergelijk voorval te vermelden (CGVS, p. 15). U gaf zelf ook aan dat u zich niet zo goed voelde (CGVS, p. 1-2), maar uit niets in uw gehoor ten overstaan van het Commissariaat-generaal blijkt dat u uiteindelijk niet volledig of correct op de gestelde vragen kon antwoorden.”

Verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift dat tweede verzoekende partij zich voor haar verklaringen over de bedreigingen vooral baseerde op hetgeen zij vernomen had van haar echtgenoot en aldus voorrang dient te worden gegeven aan hetgeen eerste verzoekende partij hieromtrent had meegedeeld. Zij betogen dat eerste verzoekende partij sinds februari 2011 twee à drie keer per week bedreigd werd en dit via haar gsm, daar zij niet over een vaste telefoon beschikten. Tweede verzoekende partij heeft zich daarin duidelijk vergist.

Betreffende de inval in hun woning prevaleren evenwel de verklaringen van tweede verzoekende partij, nu eerste verzoekende partij niet aanwezig was bij dit incident: *“Gezien het feit dat hij dit niet “actief beleefde” is zijn herinnering gebaseerd op het wat hij denkt te hebben gehoord en bijgevolg afgeleide informatie en dus minder correct.”*

Betreffende ten slotte de aanval door onbekenden, waarbij eerste verzoekende partij sneden van een kettingzaag kreeg in zijn been, wijzen zij erop dat tweede verzoekende partij reeds verduidelijkte dat haar echtgenoot dit zelf niet had vermeld omdat hij zich slecht voelde op de dag van het verhoor en bovendien niet de mogelijkheid had gekregen om dit voorval nader toe te lichten.

De Raad merkt vooreerst op dat van echtgenoten die, steunend op hetzelfde asielrelaas, hun land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier zouden kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en

ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). *In casu* kon verwerende partij terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt en de waarachtigheid van het relaas na te gaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.754).

De verwijzing van verzoekende partijen naar één versie van hun verklaringen – met name deze van eerste verzoekende partij voor de herhaaldelijke dreigementen en deze van tweede verzoekende partij voor de inval bij hen thuis – is niet van aard om de vaststelling van verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. De flagrante tegenstrijdigheden die door verwerende partij werden vastgesteld in verband met de telefonische bedreigingen – het feit dat deze rond Nieuwjaar dan wel in februari begonnen, dat eerste verzoekende partij tot driemaal per week dan wel om de twee à drie weken werd bedreigd, dat zij enkel op haar gsm bedreigd zou worden dan wel ook op de vaste lijn, dat alleen eerste verzoekende partij dan wel ook haar echtgenote en andere familieleden gevisieerd zouden zijn – en in verband met de al dan niet gemaskerde onbekenden die bij hen thuis binnenvielen, doen op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de opgeworpen problemen.

Ten slotte dient te worden aangestipt dat het in geen geval aannemelijk is dat eerste verzoekende partij zou vergeten te vermelden dat zij vlak voor hun vertrek naar België met een kettingzaag werd verwond, te meer nu zij voor verzorging naar het ziekenhuis zou zijn gegaan. Uit wat vooraf gaat blijkt dat eerste verzoekende partij wel degelijk in staat bleek te zijn om een interview af te leggen. Overigens kan een simpele vergeetachtigheid – indien de Raad dit al zou kunnen aanvaarden, gelet op de ernst van het incident – in geen geval worden aangewend ter rechtvaardiging van deze flagrante omissie nu eerste verzoekende partij uitdrukkelijk het volgende werd gevraagd: *“hebben ze ooit geweld tegen u gebruikt? – Ze hebben me telefonisch bedreigd, ze komen vaak voor mijn wagen, mijn vrouw is geslagen, kinderen hebben het allemaal gezien.”* (administratief dossier, stuk 4, CGVS verhoor 11/07/2011, p. 15). De vaststelling dat eerste verzoekende partij in expliciete bewoordingen werd bevraagd over eventuele gewelddaden naar haar toe en zij zich ter beantwoording louter beperkte tot het in de verf zetten van de telefonische bedreigingen en de inval tijdens dewelke haar vrouw werd geslagen, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit incident.

De motivering van verwerende partij betreffende voormelde manifeste inconsistenties blijft aldus onverminderd overeind, zodat deze door de Raad tot de zijne wordt gemaakt en hij derhalve oordeelt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen opgediste moeilijkheden in Macedonië.

2.2.7. De vaststellingen dat eerste verzoekende partij geen problemen heeft ondervonden in Servië en dat de door hen beiden geschetste problemen in Macedonië markante tegenstrijdigheden bevatten waardoor er evenmin geloof kan worden gehecht aan het bestaan van moeilijkheden in Macedonië voor tweede verzoekende partij, laten niet toe hen de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.8. De motivering van verwerende partij betreffende de door verzoekende partijen bijgebrachte stukken wordt in hun verzoekschrift ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd en eveneens door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.2.9. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas, waarop verzoekende partijen zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Eerste verzoekende partij, noch tweede verzoekende partij tonen evenwel aan dat er in Servië respectievelijk in Macedonië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Om voormelde redenen kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT